

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 811/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUHÁSZ & Partners, s. r. o., Law Office, Palackého 2, Košice, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Jána Juhásza, ktorou namieta porušenie bližšie neoznačených základných práv a slobôd prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania č. k. VI/3 Pz 190/14/1000-7 zo 16. júla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUHÁSZ & Partners, s. r. o., Law Office, Palackého 2, Košice, ktorou namieta porušenie bližšie neoznačených základných práv a slobôd prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania č. k. VI/3 Pz 190/14/1000-7 zo 16. júla 2014 (ďalej len „prípis“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: *«Podnetom zo dňa 24. marca 2014 (ďalej len „podnet“), adresovaným Generálnemu prokurátorovi SR v Bratislave sa sťažovateľ domáhal podania mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoZm/2/2013-147 z 27. septembra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. novembra 2013. Týmto rozhodnutím bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 30 CbZm/18/2010-11 z 30. januára 2013, ktorým súd zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Košice I č. k. 31 Zm/18/2010-11 z 10. marca 2011 na zaplatenie 200 000,- EUR s prísl. ponechal v platnosti.*

Podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v mene generálneho prokurátora preskúmala Mgr. Mária Kunderátová, prokurátorka Krajskej prokuratúry Košice a listom zo dňa 23. 05. 2014 č. j. Kc 92/14/8800-10 sťažovateľovi oznámila, že s poukazom na všetky uvedené skutočnosti nebol zistený dôvod na postup podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), preto podnet na podanie mimoriadneho dovolania odkladá...

Sťažovateľ nesúhlasil s odmietnutím jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, a preto požiadal generálneho prokurátora dňa 18. 06. 2014 o prešetrenie rozhodnutia Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 23. 5. 2014 č. j. Kc 92/14/8800-10.

V mene generálneho prokurátora opakovaný podnet sťažovateľa preskúmala prokurátorka generálnej prokuratúry JUDr. Eleonóra Milková a listom pod č. j. VI/3 190/14/1000-7 zo dňa 16. júla 2014 doručený sťažovateľovi 22. 7. 2014 a oznámila sťažovateľovi, že vec odkladá bez prijatia opatrenia prokurátora.»

Podľa názoru sťažovateľa podnet „zo dňa 20. marca 2014 generálnemu prokurátorovi spĺňal všetky zákonom predpísané podmienky na podanie mimoriadneho dovolania...“.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza argumentáciu v podstate totožnú s argumentáciou, ktorú uviedol v opakovanom podnete na podanie mimoriadneho dovolania, a zastáva názor, že jeho podnet bol „neodôvodnene odložený“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na „ústavne nesúladne (porušujúce jeho základné práva) rozhodnutia Krajskej prokuratúry Košice zo dňa 23. 05. 2014 č. j. Kc 92/14/8800-10 a generálnej prokuratúry zo dňa 16. júla 2014 č. j. VI/3 190/14/1000-7 v mene generálneho prokurátora o odložení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania“ a vyslovuje presvedčenie, že „rozhodnutím generálneho prokurátora Slovenskej republiky o odložení podnetu sťažovateľa bolo porušené základné právo sťažovateľa na ochranu jeho práv a zákonom chránených záujmov garantovaných mu v čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa: [REDAKOVANÉ]... Rozhodnutím generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania pod č. j. VI/3 190/14/1000-7 zo dňa 16. júla 2014, porušené bolo.

2. Rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania pod č. j. VI/3 190/14/1000-7 zo dňa 16. júla 2014 zrušuje a ukladá Generálnej prokuratúre podnet znovu prešetriť.

3. Sťažovateľovi: [REDAKOVANÉ]... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000,- € (slovom desaťtisíc eur), ktoré Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi: [REDAKOVANÉ]... priznáva náhradu trov konania v sume 340,89 €, pozostávajúcu z odmeny za dva právne úkony po 134,00 € (prevzatie a príprava

zastúpenia, sťažnosť), paušálnej náhrady hotových výdavkov v sume 16,08 € (2x8,04) a 20 % DPH, ktoré je povinná zaplatiť Okresná prokuratúra Košice II..., na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K nesplneniu zákonom predpísaných náležitostí

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorú zjavne ide aj v prípade sťažovateľa, musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatky sa vzťahujú predovšetkým na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 zákona o ústavnom súde, keďže v ňom nie sú uvedené základné práva alebo slobody, ktoré mali byť prípisom generálnej prokuratúry porušené.

Sťažovateľ sa mimo petitu sťažnosti domáha vyslovenia porušenia „*základných práv a zákonom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a štátu podľa čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky*“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že obsahom čl. 149 ústavy, ktorý je zaradený v prvom oddiele ôsmej hlavy ústavy nazvanom „Prokuratúra Slovenskej republiky“, nie sú základné práva a slobody.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktorá by zodpovedala požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Bez ohľadu na už uvedené možno z obsahu sťažnosti (nie jej petitu) vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy prípisom generálnej prokuratúry o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania č. k.VI/3 Pz 190/14/1000-7 zo 16. júla 2014.

2. K zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení zjavne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že napadnutým prípisom, ktorým generálna prokuratúra odložila opakovaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoZm 2/2013-147 z 27. septembra 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 CbZm 6/2011-111 z 30. januára 2013, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže platná zákonná úprava nezakladá právo (právny nárok) na vyhovie jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že dospel k záveru, v zmysle ktorého nevyužitím oprávnenia generálneho prokurátora podať proti označenému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený označený rozsudok okresného súdu, mimoriadne dovolanie, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol aj podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014